ΑΝΤ.ΑΡ.Τ.Ε.Σ

Ή ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ
Ή ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ ΜΑΣ ΑΠΟ ΑΠΟΨΗ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΩΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟ, ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ

Ωθούμενοι από τις κοινές μας ανησυχίες για τη κατάσταση που επικρατεί στο κυπριακό πολιτικό σκηνικό και με γνώμονα την επιτακτική ανάγκη δημιουργίας ενός ανατρεπτικού ρεύματος μέσα στην κοινωνία, θεωρήσαμε απαραίτητη τη συγκρότηση μιας οργάνωσης που θα παρεμβαίνει και θα δρα στους χώρους εργαζομένων και νεολαίας. Σκοπός μας είναι να τεθεί μια πιο ριζοσπαστική αντίληψη μέσα στον λαό, κόντρα στις καθεστωτικές λογικές κομμάτων και οργανώσεων που με ευλάβεια υπηρετούν το πολιτικοοικονομικό σύστημα και να συμβάλουμε έτσι στη δημιουργία ισχυρών αντιστάσεων απέναντι στις κυρίαρχες πολιτικές.

Τοποθετούμαστε στον χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο όρος αριστερά εγείρει σήμερα πολλά ερωτήματα. Η δυσπιστία απέναντί του είναι εν μέρει δικαιολογημένη αφού πολλές φορές έχει εκφυλιστεί και έχει χάσει το νόημά του. Πιστεύουμε ότι αυτός ο όρος πρέπει να ξαναβρεί το ουσιαστικό περιεχόμενό του στη υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης, των δικαιωμάτων του λαού και της νεολαίας, στους αγώνες για μια άλλη κοινωνία. Αριστεροί γιατί απέναντι στο βόλεμα και τον εφησυχασμό, την παθητικότητα και την υποταγή, αντιπαραθέτουμε τον δρόμο της αντίστασης, της αλληλεγγύης, της συλλογικότητας και ανάπτυξης κοινωνικών αγώνων.

Θέλουμε να εκφράσουμε την ανάγκη όχι για άλλη μία αριστερά , αλλά για μια Άλλη Αριστερά, ριζοσπαστική, αμεσοδημοκρατική, αντικαπιταλιστική. Μια αριστερά που θα απορρίπτει τον κυβερνητισμό, τη συνδιαχείρηση, θα είναι σε ρήξη με τις αυταπάτες για αριστερή διακυβέρνηση».(είδαμε όλοι ότι ακόμα και η δήθεν αριστερή κυβέρνηση εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου). Καμιά κυβέρνηση, παρά μόνο ένα ισχυρό και πολιτικοποιημένο εργατικό, λαικό και νεολαιίστικο κίνημα ενωμένο μπορεί να ανατρέψει τη επίθεση των καπιταλιστών. Γι αυτό απαιτείται η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, να ηττηθεί ο υποταγμένος συνδικαλισμός και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να προωθηθεί η αυτοοργάνωση των εργαζομένων. Ταξικό εργατικό κίνημα σημαίνει σύγκρουση με τις πολιτικές του κεφαλαίου και όχι διαπραγμάτευση για το πόσο θα χειροτερέψει η θέση των εργαζομένων. Χρειάζεται να προωθηθούν αποφασιστικές μορφές πάλης (όπως απεργίες, μαχητικές διαδηλώσεις, καταλήψεις επιχειρήσεων) και οργάνωση της αυτοάμυνας του κινήματος ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής.

Περισσότερο παρά ποτέ χρειαζόμαστε μια Αριστερά που θα παλεύει για την ανατροπή της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων, που θα αμφισβητεί το ίδιο το σύστημα, παλεύοντας για το κοινωνικά αναγκαίο και όχι το καπιταλιστικά εφικτό, για όσα δηλαδή έχουμε ανάγκη. Μια Αριστερά της αυτοπεποίθησης που θα διατηρεί την πολιτική και οργανωτική της αυτοτέλεια και δεν θα δορυφοροποιείται γύρω από το ρεφορμισμό, αλλά θα συμβάλει στην αγωνιστική και ταξική ενότητα του λαού. Μια Αριστερά που θα διαλέγει τον δρόμο της ρήξης με τον σύγχρονο ιμπεριαλισμό σε όλες του τις μορφές, που θα επιμένει ότι η ΕΕ δεν είναι το σπίτι των λαών, αλλά το σφαγείο των πολυεθνικών, που θα είναι στο πλευρό των λαών που αντιστέκονται.

Μια Αριστερά που θα παλεύει αδιάλλακτα με κάθε μέσο ενάντια στα φαινόμενα ρατσισμού, εθνικισμού, νεοφασισμού, για την απομόνωση και διάλυση των φασιστικών συμμοριών, για να σταματήσει η προσπάθεια διάσπασης των εργαζομένων και η επιχείρηση αποπροσανατολισμού των εργατικών αντιστάσεων.

Μια Αριστερά που επιμένει στην αντικαπιταλιστική προοπτική. Που πιστεύει ότι η σοσιαλιστική επανάσταση, η εργατική εξουσία και ο κομμουνισμός δεν ανήκουν στο μουσείο αλλά είναι πραγματικές ιστορικές δυνατότητες και αναγκαιότητες.

Αντλώντας διδάγματα από τη ιστορία και τις κατακτήσεις των κοινωνικών επαναστάσεων του 20ου αιώνα, τον οκτώβρη του 1917 αλλά και όλες τις επαναστατικές απόπειρες και εξεγέρσεις, με τα τραγικά λάθη και τις ανεπάρκειες τους. Από την παρισινή κομμούνα, τη ισπανική και κινέζικη επανάσταση, από την βιετναμέζικη και κουβανέζικη επανάσταση μέχρι το μάη του 1968. Οι ήττες του επαναστατικού κινήματος, τα πισωγυρίσματα που οδήγησαν στη διαμόρφωση εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών καθεστώτων που κατέρρευσαν, δεν κλονίζουν τη πίστη μας σε αυτή τη προοπτική.

Ο αγώνας μας εμπνέεται ακόμα από τις αγωνιστικές και επαναστατικές παραδόσεις του εργατικού κινήματος και της αριστεράς σε Ελλάδα και Κύπρο, αλλά και από τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα και εξεγέρσεις που ζήσαμε κάποιοι από μας, όπως το φοιτητικό κίνημα στη Ελλάδα και η κοινωνική εξέγερση τον δεκέμβρη του 2008.

Αυτή η Αριστερά είναι που θα μπορεί να παλεύει για μια άλλη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, όπου η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων, όπου οι κοινωνικές ανάγκες θα αντικαταστήσουν το κέρδος, η ισότιμη συνεργασία των λαών τους σημερινούς πολεμικούς επεκτατικούς ανταγωνισμούς, ο σεβασμός στη φύση την οικολογική καταστροφή.
Αυτή την Αριστερά, με συνείδηση των δυσκολιών, αλλά και της ανάγκης, φιλοδοξούμε να οικοδομήσουμε!

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΤΑΞΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ
ANTARTESCY.BLOGSPOT.COM

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ως Τρόικα χαρακτηρίζεται η τριμερής άσκηση οικονομικού και πολιτικού ελέγχου επί της χώρας από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και την Επιτροπή (Κομισιόν) της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το ΔΝΤ χορήγησε δάνεια σε χώρες οι οποίες αντιμετώπιζαν μικρά η μεγάλα δημοσιονομικά προβλήματα, ιδιαίτερα από τότε που ξέσπασε η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση

Μόνο από το 2008 μέχρι σήμερα έχουν προσφύγει πάνω από 20 χώρες σε όλες τις ηπείρους.

Ήταν «ελεύθερη» επιλογή η προσφυγή όλων αυτών των χωρών; Σαφώς όχι. Φαινόταν πως δεν υπήρχε άλλη λύση – η για την ακρίβεια, οι χώρες αυτές τις έκαναν να πιστεύουν πως δεν υπήρχε λύση. Είναι επιβολή από τους κυρίαρχους στην ΕΕ και τις ΗΠΑ (ως βασικός μέτοχος του ΔΝΤ) μιας οικονομικής στρατηγικής που ωφελεί μόνο τους μεγαλο καπιταλιστές σε κάθε χώρα.

Ιδού οι επιδόσεις τους:

Ρουμανία : Ζήτησε τη βοήθεια του ΔΝΤ τον Μάρτιο του 2009. Χορηγήθηκε δάνειο ύψους 12,9 δισ. ευρώ. Η κυβέρνηση της χώρας προέβη σε 137.000 απολύσεις στο Δημόσιο, μείωσε τις συντάξεις και τους μισθούς και αύξησε τους φόρους. Το 2009 το ΑΕΠ της χώρας μειώθηκε κατά 7,1%.

Ουγγαρία: Προσέφυγε στο ΔΝΤ στα τέλη του 2008. Της χορηγήθηκε δάνειο ύψους 12,5 δισ. ευρώ. Η ουγγρική κυβέρνηση προχώρησε στην κατάργηση του 13ου μισθού, της 13ης σύνταξης και στην περικοπή κατά 20%- 30% των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων. Το ΑΕΠ της χώρας μειώθηκε το 2009 κατά 6,3%.

Λετονία: Το ΔΝΤ χορήγησε δάνειο ύψους 1,7 δισ. ευρώ. Η κυβέρνηση της χώρας προχώρησε σε μείωση κατά 30% των μισθών του δημοσίου, σε περικοπή δαπανών κατά 4,5%, σε πάγωμα συντάξεων και αύξηση του ΦΠΑ. Το 2009 η ανεργία στη χώρα εκτινάχθηκε στο 16,6%.

Αργεντινή: Στην Αργεντινή το ΔΝΤ χορήγησε δάνεια ύψους 7,2 δισ. δολαρίων το 1999 και 39,7 δισ. δολαρίων το 2000. Τον Δεκέμβριο του 2001 η κυβέρνηση της Αργεντινής ανακοίνωσε νέα μέτρα όπως μείωση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων κατά 20% και πάγωμα των καταθέσεων. Η ανεργία της χώρας εκτοξεύθηκε στα ύψη, φτάνοντας έως και το 40% .

Το 48% του πληθυσμού έμεινε εκτός ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και άρα χωρίς φάρμακα λόγω των πολιτικών που επιβλήθηκαν. Τα μέτρα προκάλεσαν κοινωνική αναταραχή και ακολούθησε παραίτηση της κυβέρνησης. Η νέα κυβέρνηση που ανέλαβε την εξουσία κήρυξε πτώχευση.

Μεξικό: Το Μεξικό ζήτησε τη βοήθεια του ΔΝΤ το 1995. Χορηγήθηκε δάνειο ύψους 30 δισ. δολαρίων. Μετά τα νέα μέτρα που επιβλήθηκαν στη χώρα, οι πολίτες που ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας ξεπέρασαν το 50% και ο κατώτατος μισθός μειώθηκε κατά 20%.

Βραζιλία: Το δάνειο 41 δισεκατομμύρια δολάρια υπό την προϋπόθεση της περικοπής των κυβερνητικών δαπανών κατά 28 δις (με απόλυση δημοσίων υπαλλήλων και ιδιωτικοποιήσεις). Αποτέλεσμα ήταν να ανεβούν τα καταναλωτικά δάνεια κατά 250% και να υπάρχουν μαζικές πτωχεύσεις επιχειρήσεων και τραπεζών. Η ανεργία ξεπέρασε το 17%.

Ινδονησία: Η επιβολή των πολιτικών του ΔΝΤ εκεί οδήγησε σε πτώση του παραγόμενου πλούτου κατά 45%. Αποτέλεσμα: Βίαιη κοινωνική εξέγερση με εκατοντάδες νεκρούς.

Τουρκία: Πήρε δάνειο των 20,4 δις ευρώ μείωσε τους μισθούς κατά 20% και αύξησε κατακόρυφα τα επιτόκια.

Ελλάδα: Πήρε από το 2010 μέχρι σήμερα 145 δις ευρώ. Μείωση κατώτατου μισθού σε όλους 25% και 32% στους νεοεισερχόμενους μέχρι 25 ετών! Αύξηση ΦΠΑ μέχρι 25%. Αύξηση των εισιτηρίων στις συγκοινωνίες κατά 25%. Κατάργηση 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης. Περικοπές συντάξεων, επιδομάτων, δαπανών υγείας και παιδείας. 150 χιλιάδες απολύσεις στο δημόσιο θα γίνουν μέχρι το 2015. Η ανεργία ήδη ξεπέρασε το 25%. Αυξήθηκαν οι αυτοκτονίες κατά 40%, 3 χιλιάδες μόνο από το 2009 μέχρι σήμερα.

Σύμφωνα με διεθνείς μελέτες υπάρχει μείωση του προσδόκιμου ζωής κατά 6 με 7 χρόνια στις χώρες που επεμβαίνει το ΔΝΤ.

ΘΑ ΤΟ ΔΕΧΤΟΥΜΕ; Εδώ στην Κύπρο ήδη η κυβέρνηση και όλα τα κόμματα, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφωνίες τους και την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων με την τρόικα, έχουν αποδεχθεί ότι είναι μονόδρομος η υπογραφή μνημονίου και η επιβολή μέτρων λιτότητας.

Θα δεχθούμε να μας οδηγήσουν στην απόλυτη φτώχεια και εξαθλίωση; Η θα οργανωθούμε για να αντισταθούμε; Καλούμε όλους τους εργαζόμενους/ες, τους άνεργους/ες και τη νεολαία να πάρουν την υπόθεση και τους αγώνες στα χέρια τους. Να γυρίσουν τη πλάτη σε όλους αυτούς που τους εκμεταλλεύονται και να οργανωθούν παλεύοντας για τις ανάγκες τους. Να μην αποδεχθούν τον ρόλο των σύγχρονων δούλων στα σκλαβοπάζαρα της μισθωτής δουλείας, αλλά να περάσουν στη αντεπίθεση, να αντισταθούν και να ανατρέψουν τη επίθεση του κεφαλαίου. Μόνο οι ανυποχώρητοι, συλλογικοί κι ανεξάρτητοι αγώνες, των εργαζομένων και της νεολαίας μπορούν να φέρουν πραγματικές αλλαγές και να ανατρέψουν αυτές τις πολιτικές.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΑΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Στην ιστορική διαδήλωση του Μάη του 1886 στο Σικάγο για την διεκδίκηση του 8ωρου, έξι εργάτες δολοφονήθηκαν από την αστυνομία και πολλοί τραυματίστηκαν. Άλλοι φυλακίστηκαν για χρόνια. Από αυτούς τέσσερις καταδικάστηκαν σε απαγχονισμό και εκτελέστηκαν. Στην απολογία του στο δικαστήριο, η οποία έμεινε στην ιστορία να φωτίζει τις καρδιές κάθε καταπιεσμένου αγωνιστή, ο επαναστάτης εργάτης Αύγουστος Σπάϊς τόνισε μεταξύ άλλων:

«Κύριοι δικαστές, αν σας περνάει από το μυαλό η ιδέα στα σοβαρά πως με τις κρεμάλες σας μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την πίεση εργατών στην εξέγερση, είστε μα την αλήθεια πτωχοί τω πνεύματι».

Σήμερα 127 χρόνια μετά, αυτοί που μας εξουσιάζουν θέλουν να μας γυρίσουν δύο αιώνες πίσω, παίρνουν πίσω μία-μία όλες τις κατακτήσεις που επέβαλε το εργατικό κίνημα από την εποχή ακόμα του Σικάγου. Σήμερα με την εφαρμογή των μνημονίων, κυβερνήσεις, εε και δντ θέλουν να μας βάλουν την θηλιά στον λαιμό, να μας εξοντώσουν, μας μετατρέπουν σε δούλους στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα τους.

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη, πιστή υπηρέτης της εε και του δντ, των τραπεζιτών και του κεφαλαίου, προωθώντας το μνημόνιο εφαρμόζει πολιτική σκληρής λιτότητας που βάζει στο στόχαστρο όλα τα εργατικά και λαικά δικαιώματα. Μειώσεις στους μισθούς (ακόμα και τον κατώτατο) και τις συντάξεις, διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας και παιδείας, απολύσεις και συρρίκνωση συνολικά του δημοσίου τομέα, φορολογίες, αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης και γενικότερα μια πολιτική υπερεκμετάλευσης που μας οδηγεί σε ένα νέο κοινωνικό μεσαίωνα και την εξαθλίωση. Τα σαρωτικά σφαγιαστικά μέτρα που ψηφίζει σήμερα η βουλή, είναι η συνέχεια στο κούρεμα καταθέσεων και την αρπαγή των ταμείων προνοίας των εργαζομένων και την οριστική επιβολή του πρώτου μνημονίου.

Δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη για το τι σημαίνει μνημόνιο. Όπως έδειξαν και οι εμπειρίες στις άλλες χώρες και ιδιαίτερα την Ελλάδα, το αποτέλεσμα είναι η κοινωνική καταστροφή, η καταδίκη στην φτώχεια και την ανέχεια για την πλειοψηφία του λαού για να σωθούν τα κέρδη των καπιταλιστών.

Είναι επίσης ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει ήπιο ή σκληρό μνημόνιο, ούτε εξαντλείται σε ένα πακέτο μέτρων ή μία δόση η εφαρμογή της ληστρικής δανειακής σύμβασης. Τρόικα εε και δντ απαιτούν συνεχώς νέα μέτρα που εφαρμόζουν οι υποτακτικές κυβερνήσεις μέχρι να διαλύσουν τα πάντα και να μας γονατίσουν. Γι αυτό μας θέτουν εκβιαστικά ψευτοδιλήματα όπως μνημόνιο ή χρεοκοπία.

Καμιά αυταπάτη ακόμα δεν πρέπει να έχουμε για το αν τα μνημόνια και γενικότερα η παγκόσμια οικονομική κρίση μας κτύπησε σκληρά τωρα στην Κύπρο λόγω κακής διαχείρισης. Είδαμε ότι και η κυβέρνηση Χριστόφια υπηρέτησε τους τραπεζίτες και το κεφάλαιο, μας έβαλε στον μηχανισμό της τρόικας και ήταν αυτή που πέρασε τους πρώτους εφαρμοστικούς νόμους του μνημονίου. Καμιά κυβέρνηση, παρά μόνο ένα ισχυρό κίνημα εργαζομένων και νεολαίας μπορεί να ανατρέψει τη επίθεση των καπιταλιστών.

Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Δυστυχώς οι ξεπουλημένες ηγεσίες των συντεχνιών στην Κύπρο, έχουν υποταχθεί πλήρως στα συμφέροντα των εργοδοτών και των αφεντικών. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν έχουν καλέσει καμία απεργία ενάντια στα μνημονιακά μέτρα! Τα έμμισθα στελέχη των καθεστωτικών κομμάτων που ηγούνται στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, προωθούν τον πελατειακό διαχειριστικό συνδικαλισμό, που συνήθως συμβιβάζεται ή υποχωρεί συνεχώς στις απαιτήσεις των αφεντικών.

Ενίοτε αυτός ο συνδικαλισμός παίρνει και χαρακτήρα κυβερνητικό, υποταγμένος στη κρατική πολιτική, ανάλογα με το ποιο ή ποια κόμματα βρίσκονται στη κυβέρνηση. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι συντεχνίες να χάσουν εντελώς τον αγωνιστικό χαρακτήρα που είχαν στο παρελθόν, να μην λειτουργούν καθόλου μαζικές διαδικασίες βάσης όπου να μπορεί να εκφράζεται πραγματικά η εργατική βούληση και να μη αναπτύσσονται μορφές πάλης και κινητοποιήσεις ενάντια στη επίθεση του κεφαλαίου. Για να ανατραπεί αυτό πρέπει οι εργαζόμενοι να σπάσουν τα δεσμά τους, να συγκρουστούν με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να οργανώσουν σωματεία που θα λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά με γενικές συνελεύσεις και θα έχουν ταξική σύνθεση, δεν θα έχουν θέση εκεί στελέχη καθεστωτικών κομμάτων ή αφεντικά.

Η συνεχιζόμενη απεργία στο Βασιλικό όπου κύπριοι και μετανάστες εργάτες παλεύουν μαζί, ο ηρωικός αγώνας των οικοδόμων με την μεγάλη και μαχητική απεργία διαρκείας που θύμισε τους μεγαλειώδεις αγώνες του 1948, η αντίσταση με απεργίες και κινητοποιήσεις αυτές τις μέρες των εργαζομένων στις τράπεζες, δείχνουν ότι οι εργάτες μπορούν να νικήσουν αν πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και παλέψουν μακριά από αντιλήψεις ηττοπάθειας. Ο θεσμός του δήθεν κοινωνικού διαλόγου έχει ξεφτιλιστεί. Αυτό που χρειάζεται είναι σύγκρουση με τις πολιτικές του κεφαλαίου και όχι διαπραγμάτευση για το πόσο θα χειροτερέψει η θέση των εργαζομένων.

Χρειάζεται όμως και μια Άλλη Αριστερά. Που θα παλεύει αποφασιστικά για την ανατροπή των μνημονίων, την ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ, την έξοδο από το σφαγείο του ευρώ και της εε.

Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με μια Αντικαπιταλιστική Επαναστατική Αριστερά. Δεν είναι ο καπιταλισμός, που μας οδήγησε στην σημερινή πρωτοφανή καταστροφή το μέλλον του κόσμου. Παλεύουμε για να οργανώσουμε τη ζωή μας και την κοινωνία χωρίς εργοδότες και αφεντικά, χωρίς τραπεζίτες. Για να περάσουν στην ιδιοκτησία των εργατών οι επιχειρήσεις, ο πλούτος και η εξουσία.

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΕΕ!

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΝΑΖΙ

Η κάθοδος στην Κύπρο των βουλευτών της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής Κασιδιάρη και Λαγού για την προεκλογική εκδήλωση του ΕΛΑΜ, δείχνει ξεκάθαρα ότι το ΕΛΑΜ δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια νεοναζιστική συμμορία, παραμάγαζο της Χρυσής Αυγής.

Κανένας δεν μπορεί σήμερα να πει ότι δεν γνωρίζει τι είναι η Χρυσή Αυγή ή ότι είναι κάτι διαφορετικό το ΕΛΑΜ. Ο πρόεδρος του ΕΛΑΜ διετέλεσε στέλεχος της Χρυσής Αυγής και μέλος του συμβουλίου της. Όλα τα ιδρυτικά μέλη και η ηγεσία του ΕΛΑΜ προέρχονται από την Χρυσή Αυγή ενώ όπως είπε πρόσφατα σε συνέντευξη του ο πρόεδρος του ΕΛΑΜ, είχαν κάνει αίτηση να εγγραφούν σαν κόμμα στην Κύπρο με την ονομασία Χρυσή Αυγή, αλλά δεν έγινε αποδεκτό, έτσι επέλεξαν να το ονομάσουν ΕΛΑΜ. Εξάλλου το 2004 όταν πρωτοεμφανίστηκε ο πυρήνας Χρυσή Αυγή Κύπρου, ο επικεφαλής ήταν ο πρόεδρος του ΕΛΑΜ.

Η Χρυσή Αυγή σήμερα μπορεί να έχει θέσεις στα βουλευτικά έδρανα αλλά δεν κρύβει καθόλου το αποκρουστικό της πρόσωπο. Οργανώνουν δολοφονικές επιθέσεις κατά των μεταναστών στις γειτονίες, επιτέθονται σε στέκια αριστερών και αναρχικών, σε ομοφυλόφιλους και γενικά σε όποιον δεν ταιριάζει στα φασιστικά πρότυπα της Άριας φυλής. Με κάθε ευκαιρία και σε κάθε ιστορική επέτειο δεν διστάζουν να υμνούν τα φασιστικά καθεστώτα και τους πολιτικούς τους απογόνους.

Στην επέτειο του αντιφασιστικού ΟΧΙ του 40 υμνούσαν τον δικτάτορα Μεταξά και τους ταγματασφαλίτες συνεργάτες των Ναζί. Φέτος όσο ποτέ άλλοτε, τις μέρες της εξέγερσης του Πολυτεχνείου αποκαλούσαν παραμύθι την εξέγερση και προπαγάνδιζαν ότι δεν υπήρχαν νεκροί! Μάλιστα σε εκδήλωση τους πριν λίγες μέρες στην Κρήτη ύψωσαν προκλητικά την σημαία με το έμβλημα της χούντας!

Όπως και τότε, έτσι και σήμερα παριστάνουν τους φίλους του λαού, τους αγνούς εθνικιστές, ενώ δεν είναι τίποτα παραπάνω από βρωμεροί μισθοφόροι των αφεντικών τους. Είναι χαρακτηριστική η στήριξη τους στην βουλή στην ασυδοσία του τραπεζικού κεφαλαίου, η υπεράσπιση των φοροαπαλλαγών των εφοπλιστών και η στήριξη των ιδιωτικοποιήσεων που και πάλι θα καταλήξουν με χαριστικούς όρους σε εφοπλιστές και Έλληνες επιχειρηματίες.

Το αντιφασιστικό κίνημα όμως στην Ελλάδα γιγαντώνεται και τους τσακίζει με μαζικές κινητοποιήσεις οπουδήποτε τολμούν να εμφανιστούν. Είναι καθοριστικής σημασίας η δυναμική που δίνει στο κίνημα όταν υπάρχει η ταξική ενότητα και η αλληλεγγύη με τους μετανάστες που υπερβαίνει τους πλαστούς διαχωρισμούς και φέρνει νίκες ενάντια στους φασίστες και τα αφεντικά.

Αυτό χρειάζεται να κάνουμε και εδώ. Κανένας δεν πρέπει να ξεγελιέται από τον λαικισμό και την προσπάθεια του ΕΛΑΜ να παρουσιάσει ένα φιλολαικό πρόσωπο με κινήσεις "φιλανθρωπίας". Που κι αυτές φυσικά είναι μόνο για Έλληνες. Τα ίδια έκανε και η Κου Κουξ Κλαν και ο Χίτλερ για να αποκτήσει την κοινωνική αποδοχή και να ανέλθει στην εξουσία. Με την στοχοποίηση των μεταναστών απλά βάζουν πλάτη στους εργοδότες για να ρίχνουν τους μισθούς και συμβάλουν στην τρομοκράτηση και καταπίεση των αδυνάτων από τους καπιταλιστές.

Νοσταλγοί και επίδοξοι συνεχιστές της εόκα β, όπως οι ίδιοι διακηρύττουν, δεν κρύβουν ότι μέλη τους συμμετείχαν στη πραξικοπηματική οργάνωση! Όχι απλά δεν μετανόησαν για τα όσα έκαναν τότε, αλλά εκφράζουν τον θαυμασμό τους για τη δράση της εόκα β, αποκαλώντας τα μέλη της λησμονημένους ήρωες!
Οι αντιλήψεις και πρακτικές τους δεν άργησαν να οδηγήσουν σε συμμορίτικα χτυπήματα και ξυλοδαρμούς. Μερικά παραδείγματα ήταν ο ξυλοδαρμός νιγηριανού φοιτητή μετά από πορεία τους και ενός αντιρατσιστή λαχειοπώλη όταν τόλμησε να αμφισβητήσει τη ρατσιστική προπαγάνδα τους. Ακόμα και το μαχαίρωμα τουρκοκύπριου που συμμετείχε σε αντιρατσιστικό φεστιβάλ, το οποίο διέλυσαν με τη βία! Φυσικά κανένας δεν τιμωρήθηκε. Είναι γνωστή η αγαστή συνεργασία της μητρικής τους οργάνωσης με τη αστυνομία, έτσι και εδώ απολαμβάνουν τη σχετική προστασία και κάλυψη, όταν οι επιθέσεις τους γίνονται σε μετανάστες και αντιρατσιστές.
Γεγονότα ρατσιστικής βίας καθώς και πρωτοβουλίες αναπαραγωγής φασιστικής ιδεολογίας πρέπει να απαντώνται άμεσα με κινητοποιήσεις στο δρόμο. Η απλή διακηρυχτικού τύπου καταγγελία, τακτική που ακολουθούν η πλειοψηφία των πολιτικών φορέων στην Κύπρο, δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική στο βαθμό που δεν συγκροτεί πραγματικές αντιστάσεις. Αντίθετα αφήνουν το πεδίο δράσης ελεύθερο στις ομάδες αυτές να αναπαράγονται αλλά και να τρομοκρατούν.
Η φασιστική ιδεολογία δεν μπορεί με την επίφαση της δημοκρατικότητας να ισχυρίζεται ότι έχει το δικαίωμα λόγου και έκφρασης, όταν έχει στον πυρήνα της την καταστολή κάθε ελευθερίας.Έτσι και σήμερα η πρόκληση τους δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Να στείλουμε το μήνυμα πως στην Κύπρο της προσφυγιάς που υποφέρει ακόμα από πολέμους και πραξικοπήματα, δεν χωράνε νεοναζί και ρατσιστές δολοφόνοι. Μόνο αν φράξουμε τον δρόμο στους φασίστες θα καταφέρουμε παράλληλα να ανοίξουμε τον δρόμο για την επανένωση-απελευθέρωση της Κύπρου και την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ-ΕΞΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ-ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΝΗΣΙ

Δεν θα μιλήσουμε σε σχέση με τα ιστορικά γεγονότα και πως φτάσαμε ως εδώ αλλά για τη κατάσταση σήμερα. Η σημερινή πραγματικότητα μας βρίσκει να μιλάμε για το κυπριακό με πολύ διαφορετικούς όρους απ' ότι παλαιότερα. Οι ελπίδες για άρση του αδιεξόδου στο κυπριακό, οι οποίες κατά κύριο λόγο οδήγησαν τους Κύπριους ψηφοφόρους στην εκλογή Χριστόφια τον Φεβρουάριο του 2008, άρχισαν ήδη να διαψεύδονται. Οι διαπραγματεύσεις άλλωστε, εξαρχής δεν αποτελούν από μόνες τους προϋπόθεση για επιτυχή λύση του κυπριακού και δεν θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται ξέχωρα από το γενικότερο πολιτικό σκηνικό, τόσο σήμερα όσο και τα χρόνια που προηγήθηκαν.

Βρισκόμαστε σε οριακό σημείο και αν δεν βρεθεί σύντομα μια λύση, η οριστική διχοτόμηση είναι πλέον ένας ορατός κίνδυνος. Αυτό δεν το λέμε γιατί θέλουμε να βρεθεί μια λύση όπως να ναι. Δεν θα στηρίξουμε σε καμιά περίπτωση μια λύση που δεν θα προνοεί μια Κύπρο ανεξάρτητη, χωρίς ξένα στρατεύματα, βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, κυρίαρχη με ενιαία διεθνή προσωπικότητα και ιθαγένεια. Το λέμε όμως γιατί η οποιαδήποτε λύση δεν μπορεί να έρθει αν δεν παλέψει γι αυτή ο ίδιος ο λαός.

Σίγουρα το κυπριακό πρόβλημα δε θα λυθεί πλήρως μέσα από τις συνομιλίες, αλλά μέσα από μαζικούς αγώνες. Όσο καλές προθέσεις μπορεί να έχουν σήμερα οι πολιτικές ηγεσίες, αν δεν υπάρχει ένα ενιαίο κίνημα Ε/κ και Τ/κ, με κοινά αιτήματα και στόχους να αγωνίζεται και να πιέζει, η λύση που θα προκύψει δύσκολα θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του λαού. Αυτό το κίνημα θα πρέπει να αποκτήσει ουσιαστικό πολιτικό περιεχόμενο και να κτιστεί από τα κάτω με μαζικούς αγώνες όπως οι μεγαλειώδεις εργατικοί αγώνες το 1948. Τα συμφέροντα του κυπριακού λαού πρέπει να αυτονομηθούν από τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις και τους τυχοδιωκτισμούς των αστικών τάξεων σε Ελλάδα, Κύπρο και Τουρκία. Για να παλέψουμε μαζί ενάντια στον εθνικισμό, μακριά από μητέρες-πατρίδες για να βρούμε ξανά όσα μας ενώνουν, αφήνοντας πίσω όσα πλαστά μας χωρίζουν.

Η πρόταση μας δεν μπορεί παρά να είναι η προσπάθεια για να βγούνε στο προσκήνιο κοινοί αγώνες Ε/Κ και Τ/Κ, που θα μπορέσουν να πιέσουν τις ηγεσίες και σε ένα πιο προωθημένο στάδιο να αναπτύξουν κοινό αντικατοχικό αλλά και ταξικό αγώνα. Να γίνουν κοινοί αγώνες για κατοχύρωση ενιαίων δικαιωμάτων στο μισθό, τον χρόνο εργασίας, τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, την υγεία, την παιδεία, την κοινωνική ασφάλιση, την ελεύθερη μετακίνηση.

Το πρόβλημα μπορεί να επιλυθεί μόνο μέσα από την απομυθοποίηση του «αόρατου εχθρού» που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά και τη συνειδητοποίηση της ενότητας συμφερόντων των εργαζομένων των δυο κοινοτήτων και σίγουρα όχι μέσα από εθνικιστικές κορώνες και τις κραυγές των υπερπατριωτών της κάθε πλευράς.

με την ΑΡΙΣΤΕΡΑ της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡιστερή Ταξική Επαναστατική Συσπείρωση